

A Szegedi Járásbíróság dr. Firtkó Tibor ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve **felperes címe** szám alatti székhelyű felperesnek - alperes neve alperes címe szám alatti székhelyű alperes ellen - jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.348.790,- (Négymillió-háromszáznegyvennyolcezer-hétszázkilencven) Ft tőkét, valamint 2.573.920,- (Kettőmillió-ötszázhetvenháromezer-kilencszázhusz) Ft késedelmi kamatot, továbbá 424.100,- (Négyszázhuszonnégyezer-száz) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet írásban és 3 példányban a Szegedi Törvényszékhez címezve, a Szegedi Járásbíróságnál kell előterjeszteni.

A másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálhatja el a fellebbezést, ha

- ezt a fellebbezési határidő lejárta előtt a felek közösen kérték,

- ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére, vagy összegére vonatkozik, vagy csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, továbbá ha csak az ítélet indokolása ellen irányul, és a fellebbező fél a fellebbezésben nem kérte tárgyalás tartását.

Ha a fellebbező fél akár a fellebbezésben, akár a másodfokú bíróság felhívására, illetve a fellebbező fél ellenfele a másodfokú bíróság felhívására tárgyalás tartását kéri, a fellebbezést tárgyaláson kell elbírálni.

I N D O K O L Á S:

A bíróság a felperes keresetlevele és annak mellékletei, az alperes írásbeli érdemi ellenkérelme és annak mellékletei, a peres felek jogi képviselőinek nyilatkozatai, valamint az ügyben keletkezett iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes, mint rendszerhasználó és az alperes, mint hálózati engedélyes között 2007. január 15. napján írásbeli hálózathasználati szerződés jött létre. A felperes a fentebb hivatkozott szerződés alapján vételezte az **felhasználási hely címe** felhasználási helyen a villamosenergiát, illetve fizette meg a vételezett villamos energia rendszerhasználati díját.

A szerződés alapján az alperes, mint hálózati engedélyes kötelezettséget vállalt a szerződés szerinti villamos teljesítmény folyamatos szállítására. A felperes, mint rendszerhasználó pedig kötelezettséget vállalt a villamos energia vételezésre és a rendszerhasználati díjak megfizetésre.

A felperes a szerződéses kötelezettségének eleget tett, a részére kiszámlázott díjakat megfizette.

A villamos energia rendszerhasználati díjakról szóló 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 1. mellékletének II. fejezete határozta meg a felhasználási helyek csatlakozási pontjai feszültségintjének megfelelő rendszerhasználati díjakat.

A fenti rendelet 2008. január 01. napjától 2011. december 31. napjáig volt hatályban.

Az alperes a szerződés alapján a felperest a KIF I. tarifába sorolta be.

A felperes a perben nem álló ... Kft.-vel szerződést kötött annak megállapítása érdekében, hogy az általa kifizetett díj mértéke megfelel-e a jogszabályoknak, illetve az energiaszolgáltatásra vonatkozó szerződésben foglaltaknak.

A szakértő társaság a felperes képviseletében eljárva 2013. szeptember 30. napján megkereste az alperest felülvizsgálati kérelmével és felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a rendelkezésére álló dokumentumok és információk alapján a felhasználási hely a csatlakozási pontja alapján jogosult a GKM rendeletben meghatározott közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra vonatkozó elosztói tarifa igénybevételére.

A felülvizsgálat eredményeként az alperes 2013. december 03. napján megállapította, hogy a felperes, mint rendszerhasználó ténylegesen jogosult az RHD profilos közép/kisfeszültségű tarifán történő vételezésre. Ezért a 2011. szeptember 01. és 2013. szeptember 30. napja közötti időszak vonatkozásában az alperes visszamenőlegesen helyesbítő számlákat küldött a felperesnek, majd visszautalt részére 4.769.087,- Ft tökerészt.

A felperes képviseletében eljáró szakértő társaság a 2014. május 15. napján kelt levelében kérte, hogy az alperes 2008. január 01. napjától kezdődően rendezze a rendszerhasználati díjkülönbözetet. Az alperesi társaság válaszlevelében a 2007. évi LXXXVI. tv. 60. § (3) bekezdésére hivatkozással elzárkózott a további díjkülönbözetet megfizetése elől.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 4.348.790,- Ft tőke, 2.573.920,- Ft késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére.

Hivatkozott arra, hogy a 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdése szerint, az elosztó 2008. március 31. napjáig volt köteles azonosítani a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználókat.

A rendelet 8. § (2) bekezdése értelmében pedig az alperes köteles volt 2008. április 30-ig a rendelet hatályba lépése és 2008. március 31. napja között kiszámlázott díjkülönbséget visszafizetni.

Álláspontja szerint az alperes a fenti rendelet 8. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat megsértette, mivel a jogszabályban előírt időpontig a felperest nem azonosította a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult felhasználóként. Azzal, hogy 2011. szeptember 01. napjáig visszamenőleg az alperes helyesbítő számlákat küldött, majd visszautalt részére 4.769.087,- Ft tökerészt, elismerte az általa elkövetett jogsértés tényét.

A túlszámlázás az alperesi társaságnál jogalap nélküli gazdagodást eredményezett, ami a felperesnek kárt okozott.

Hivatkozott arra, a GKM rendelet az azonosítási és átsorolási kötelezettséget az alperes objektív kötelezettségeként nevesítette.

Előadása szerint a jogvita elbírálásánál nem a peres felek által megkötött hálózathasználati szerződés megszegésével kapcsolatos szabályokat kell alkalmazni. A felperesi követelés nem a hálózati szerződésből ered, erre tekintettel az elévülési idő korlátozására vonatkozó VET. 60. § (3)

bekezdése szerinti idő nem vehető figyelembe, hanem a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti, 5 éves elévülési idő az irányadó.

Utalt arra is, hogy a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazhatóságát a bírói gyakorlat szerint a szerződéses kötelelem megléte önmagában nem zárja ki. Tekintettel a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólításra és az öt éves általános elévülési időre, az alperes köteles a 2008. október 01. és 2011. augusztus 31. napja közötti időszak vonatkozásában a jogellenesen kiszámlázott összegek visszafizetésére.

Utalt arra, hogy a Ptk. 364. §-a alapján a jogalap nélküli gazdagodásra a kártérítés szabályait kell alkalmazni. Előadása szerint az alperes jogsértő módon nem sorolta át a felperesi társaságot a kedvezőbb rendszerhasználati díjtételbe. A jogellenes számlák és a jogszabály szerinti díjak különbözete így kárként merült fel, mely ok-okozati összefüggésben áll az alperesi jogsértő magatartással.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy a perbeli fogyasztási helyre vonatkozóan szerződéses kapcsolatban állt a felperesi társasággal. Álláspontja szerint a felek jogviszonyára a VET. 2. § (1) bekezdés a.) és d.) pontjai alapján a Ptk., mint lex generalis általános rendelkezésein túlmenően a VET., mint lex specialis rendelkezései az alkalmazandók. Hivatkozott a VET. 60. § (3) bekezdésére, mely szerint a hálózathasználati szerződésből eredő igények egy év alatt évültek el a 2011. október 01. napjáig hatályos szabályozás szerint.

Utalt a GKM rendelet 3. számú melléklet B.)/2. pontjára, melynek alapján a felperesnek tudatában kellett lennie, hogy az alperes milyen jogcímenen, milyen összegeket számláz és érvényesít vele szemben. A rendelet 3. számú melléklet A.) pontja alapján a felperesnek a számlára vonatkozó kifogását a kézhezvételtől számított 4 munkanapon belül kellett közölnie. Ilyen kifogással azonban sem a jogszabályban meghatározott időn belül, sem pedig az elévülési időn belül a felperes nem élt. Hivatkozott arra, hogy a rendszerhasználati díjakra vonatkozó rendelet a Ptk. 226. §-a szerint speciális jogszabály, tekintettel arra, hogy az alperes által folytatott elosztói tevékenység teljes egészében regulált tevékenység, amelynek tartalmát nem a felek határozzák meg, hanem a vonatkozó jogszabályok töltik ki. Így különösen a rendszerhasználati díjakra vonatkozó rendelet, amely az alperesnek fizetendő díjazást teljes körűen tartalmazza. Ennek hiányában a hálózat használati szerződés nem is jönne létre érvényesen a felek között, mivel - hatósági árról lévén szó - a fizetendő díj mértékének megállapítása nem tartozik a felek szerződés szabadságának körébe. Véleménye szerint a felperes hibásan értelmezte a rendelet 8. §-ának helyét a felek jogviszonyában. Így tévesen alapította a fenti jogszabályhelyre az alperes kötelezettségének megszegését, illetve a visszafizetési kötelezettségét, mivel a tarifabesorolás és ennek megfelelően a fizetendő díj nem a 8. § alapján vált a felek szerződéses jogviszonyának részévé, hanem a rendelet tételes díjazást rögzítő 1. számú melléklete alapján. Mindezek alapján a felperes igénye hálózathasználati szerződésből eredő igénynek minősül. A hatóságilag szabályozott hálózathasználati szerződéses jogviszony kapcsán a hatóságilag rögzített szerződészegési eseteket nem lehet figyelmen kívül hagyni, a jogviszonyhoz kapcsolódó felperesi igény elbírálásakor az eljáró bíróság nem mellőzheti a speciális jogszabályban rögzített, az általános szabályoktól eltérő rendelkezések figyelembevételét, azaz köteles a VET 60. § (3) bekezdésében rögzített elévülési szabályt alkalmazni, mely alapján a felperes kereseti igényének bírói úton történő érvényesítése a Ptk. 325. - 326. §-aiban rögzített törvényi akadályba ütközik.

E körben utalt a Szegedi Törvényszék 2.Gf.40.125/2013/7. számú részítéletében kifejtettekre is.

Arra az esetre, ha a bíróság a fizetési kötelezettségét megállapítaná, vitatta az összecszerűséget is. Számításai szerint 4.556.876,- Ft tarifakülönbözet jár vissza a felperesnek. Utalt arra is, hogy a felperes az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. törvény szerint áfa alany, és mint

ilyen, áfa visszaigénylésére jogosult. Tekintettel arra, hogy a felperes a megfizetett számlák után az áfát már visszaigényelte, az áfa összegének megítélése esetén a felperes ezzel ténylegesen jogalap nélkül gazdagodna. Így jelen perben a felperes csak a számlák nettó összegére tarthat igényt. Kérte, amennyiben a bíróság az alperest kötelezi a tarifakülönbözet megfizetésére, szakértő kirendelése nélkül, az általa meghatározott összeget fogadja el. A jogalap kapcsán utalt arra, jogalap nélküli gazdagodást csak egyéb jogviszony hiányában lehet megítélni. Ebből következik, hogy a jogalap nélküli gazdagodás szubszidiárius szabály, vagyis alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha a gazdagodó és a sérelmet szenvedett fél között más jogviszony nem áll fenn, illetve, ha a jogvita a felek fennálló jogviszonyára irányadó speciális szabályok szerint nem bírálható el. Az alperes utóbb a leszállított kereset összegszerűségét nem vitatta.

A leszállított kereset az alábbiak szerint a l a p o s.

A Ptk. 387. §-a szerint, közüzemi szerződés alapján a szolgáltató köteles meghatározott időponttól a felhasználó számára folyamatosan és biztonságosan a felhasználó igénye szerint meghatározott közüzemi szolgáltatást nyújtani, a felhasználó pedig köteles időszakonként díjat fizetni.

A villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. tv. (a továbbiakban: VET.) 58. § (1) bekezdése szerint, a hálózati engedélyes a külön jogszabályban és az üzletszabályzatában meghatározott feltételek és eljárás szerint írásban hálózati csatlakozási és hálózathasználati szerződést köt a rendszerhasználóval.

A (3) bekezdés szerint, a hálózati csatlakozási szerződés tartalmi elemeit a Kormány rendeletben állapítja meg.

A villamos energia rendszerhasználati díjakról szóló 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdése kimondja, az elosztó 2008. március 31-éig köteles azonosítani a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználókat. Az elosztó ezen időpontig jogosult az érintett rendszerhasználók részére a kisfeszültségű csatlakozásra vonatkozó elosztási díjakat számlázni.

A (2) bekezdés szerint, az elosztó a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra jogosult rendszerhasználók részére - az azonosításukat követően - köteles 2008. április 30-ig az e rendelet hatálybalépése és az (1) bekezdés szerinti időpont között kiszámlázott kisfeszültségű csatlakozásra vonatkozó elosztási díjak és a közép/kisfeszültségű transzformátorhoz történő csatlakozásra vonatkozó elosztási díjak különbségét visszafizetni.

A Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint, a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A GKM rendelet alapján egyértelműen az alperes objektív és kogens kötelezettsége volt a fogyasztók azonosítása és átsorolása.

A perbeli esetben az alperesi társaság a felperest nem a megfelelő tarifába sorolta be. Ezen magatartásával összefüggésben a felperesnek nem vitásan kárt okozott.

A bíróság osztja a felperesi álláspontot, mely szerint a jogvita elbírálása során nem a felek által kötött hálózati szerződésszegéssel kapcsolatos szabályokat kell alkalmazni, tekintettel arra, hogy a GKM rendelet nem a peres felek által megkötött hálózathasználati szerződés tartalmát határozta meg, hanem annak tartalmától függetlenül terhelte a rendszerhasználók azonosítására és átsorolására vonatkozó objektív jogszabályi kötelezettséget az alperesre. Az alperes ezen jogszabályi kötelezettségének nem tett eleget, illetőleg nem megfelelően tett eleget, és az ebből eredő kötelezettsége megszegésével okozott kárt a felperesnek. Ezért a jelen perben nem a VET. 60. § (3) bekezdése szerinti, hanem a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti öt éves általános elévülési idő alkalmazandó.

A bíróság álláspontja szerint a felperest ért kár nem a hálózathasználati szerződésből származott, hanem az alperes által tévesen alkalmazott besorolás alapján keletkezett, mivel az alperes a 119/2007. (XII.29.) GKM rendelet 8. § (1) bekezdése szerint kötelezettségét megszegte azzal, hogy tévesen alkalmazta a KIF. I. tarifát az egyébként KÖF/KIF tarifára jogosult felperes esetében.

A perben az alperes a tévedését nem is vitatta.

Az alperes téves tarifabesorolást alkalmazott, melyet elismert akkor, amikor visszamenőlegesen átsorolta a felperest KÖF/KIF tarifába, ugyanakkor a tarifa jóváírása csupán 2011. szeptember hónapig visszamenőlegesen került sor.

Mindezek alapján az alperes köteles a felperesnek 2008. október 01. és 2011. augusztus 31. napja között tévesen kiszámlázott tarifakülönbözet visszafizetésére.

A bíróság álláspontja szerint nem mentesíti az alperest a jogszabálysértő mulasztásának következményei alól az a körülmény sem, hogy a fogyasztó a szerződésben foglaltakat nem kifogásolta, vagy a tévesen kiszámlázott díjakkal kapcsolatban kifogással nem élt.

Ilyen módon tehát a perbeli esetben kármegosztásnak sincs helye.

Téves az az alperesi álláspont is, mely szerint a felperesi követelés hálózathasználati szerződésből eredő, szerződésszegésből eredő követelés lenne. A szerződésszegés általános fogalmát az 1959. évi IV. tv. (régii Ptk.), illetve a speciális jogszabály, a VET. sem tartalmazza.

A rendelkezésre álló bizonyítékból megállapíthatóan az alperes nem szerződésszegő mulasztást követett el, hanem egy jogszabályban meghatározott kötelezettségének nem tett eleget. Az átsorolás nem a felek közötti alku folyamata alapján létrejött szerződéses kötelezettség volt, hanem jogszabály kötelezte erre az alperest.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint, a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A (2) bekezdés szerint, a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben történő megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodni olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

A Ptk. 200. § (2) bekezdése kimondja, semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

A fentiekből következően az alperes a felperes vonatkozásában a kategória besorolást és ez alapján a díjfizetést a jogszabállyal ellentétesen alkalmazta, azaz a szerződés ezen rendelkezése semmis, mert a GKM rendeletbe, azaz jogszabályba ütközik.

A VET 59. § (6) bekezdése szerint, a szerződés semmisségéből eredő igényre az általános, a Ptk.-ban meghatározott elévülési idők vonatkoznak. A szerződés részleges semmissége okán az alperes jogalap nélkül gazdagodott, a jogszabály szerint a felperest terhelő hálózathasználati díj és a jogszabállyal ellentétesen beszedett díj különbözetével, így a gazdagodás visszafizetésére a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján is kötelezhető lenne (1/2010. PK vélemény 8. pontja, Szegedi Törvényszék 2.Gf.40.020/2014/5. számú ítélete).

Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint a felperesi követelés nem hálózathasználati szerződésből, illetve annak megszegéséből ered, hanem attól függetlenül deliktuális felelősségi, kötelmi jogviszonyból eredő követelés. Így a felperesi követelés jogcíme helyesen kártérítés.

Tekintettel arra, hogy utóbb az alperes a felperes leszállított kereseti követelésének összegszerűségét nem vitatta, a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint 4.348.790,- Ft tőke, valamint 2.573.920,- Ft késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes a kereset leszállításra figyelemmel 80 %-ban pernyertesnek, míg 20 %-ban pervesztesnek tekintendő.

A bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltségek viseléséről. A felperesnek járó perköltség a lerótt illeték 80 %-ának, azaz 258.240,- Ft-nak, valamint az ügyvédi munkadíjnak a 217.440,- Ft-os összegéből, azaz mindösszesen 475.680,- Ft-ból áll. Az alperesnek járó ügyvédi munkadíj összege 51.537,- Ft. E két összeg különbsége kerekítve 424.100,- Ft-nak felel meg. Az ügyvédi munkadíjat a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja alapján állapította meg. Az ügyvédi munkadíj áfát nem tartalmaz.

A bíróság a teljesítési határidőt a Pp. 217. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az ítélet ellen a Pp. 233. § (1) bekezdése alapján van helye fellebbezésnek, a fellebbezési tájékoztatót a bíróság a Pp. 256/A. §-a alapján adta.

Szeged, 2014. december 15.

Kardosné dr. Csorba Ágnes s.k.
bíró